

насъ милостива-та наша майка, църква-та, като лежимъ вече мъртва предъ нея, ни то можемъ да са грижимъ за дѣшѣ-тъ си. Погребеніе-то е отъ само себе-си тѣжно, защо-то оскѣнь жалость-тъ, дѣто са раздѣламы съ покойникъ-а, наѣмѣва ны оше, че и мы щемъ подирѣ мъ; но іоше е украсено и съ дикны пѣсны дамаскиновы. Той отъ сожеленіе направилъ ги е ради утѣшеніе на калѣгера, кой-то тѣжаше за прѣтѣла си; и любовь-та пѣвачека, ко-то са сзгласава сзвѣмъ съ любовь-тъ на наша-та църква, извела е дивно сзгласіе помеждѣ оскѣнаніе-то и риданіе-то, — дивно сзгласіе, кое-то са обажда въ сѣкое сѣрце, сзкрѣшава сѣкожъ дѣшѣ, но и подига къмъ небе-то възнемиренный-а дѣхъ.

Іоше на распатіе-то на временный-а и вѣчный-а животъ, сирѣчь іоше на смъртний-а часъ, има едно моленіе, кое-то дава силѣ, моленіе за исходъ на дѣша-та, ко-то са препорѣчва на пречиста дѣва; та са вика на помощь въ стиховы-тѣ на дикный-а канонъ: „като дзждовна капка преминѣватъ съ години-тѣ мои-тѣ зли и малки дене и вещь ги нема, — госпоже, спаси ма.

„Сега е дѣшѣ-тъ ми обзелъ голѣмъ страхъ, и при трѣгваніе-то тежакъ ми е неисказанный-а трепетъ на дѣша-та ми, — пречиста, утѣши ъж.“

„Дойдете и вы, свети мои ангели, предстанете предъ сѣдейскій-а столъ Христовъ, приклонете си колена-та дѣшевно и съ плачь мъ викайте: Творче